

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

navrhovatele: **M. K.**
bytem N., P. 10,

proti

odpůrcům: 1) **Úřad městské části Praha 10**, sídlem Vršovická 1429/68, Praha 10
2) **R. C.**, bytem U., P. 10
3) **P. M.**, bytem S., P. 10
4) **D. K.**, bytem B., P. 10
5) **L. S.**, bytem P., P. 10
6) **M. M.**, bytem V., P. 10
7) **K. D.**, bytem K., P. 10
8) **V. Ž.**, bytem U., P. 10
9) **V. V.**, bytem N., P. 10
10) **M. Š.**, bytem R., P. 10
11) **O. Š. B.**, bytem O., P. 10
12) **A. Š.**, bytem M., P. 10
13) **J. Š.**, bytem K., P. 10
14) **R. K.**, bytem G., P. 10
15) **P. D.**, bytem R., P. 10
16) **T. H.**, bytem K., P. 10
17) **J. B.**, bytem B., P. 10
18) **M. K.**, bytem V., P. 10
19) **I. C.**, bytem M., P. 10
20) **V. N.**, bytem N., P. 10
21) **Z. V.**, bytem P., P. 10
22) **T. P.**, bytem G., P. 10
23) **R. L.**, bytem T., P. 10
24) **O. P.**, bytem R., P. 10
25) **M. N.**, bytem U., P. 10
26) **V. L.**, bytem S., P. 10
27) **J. Š.**, bytem M., P. 10
28) **J. K.**, bytem V., P. 10
29) **P. H.**, bytem J., P. 10
30) **P. B.**, bytem N., P. 10
31) **M. K.**, bytem P., P. 10
32) **J. K.**, bytem V., P. 10
33) **M. K.**, bytem V., P. 10
34) **I. M.**, bytem P., P. 10
35) **L. K.**, bytem D., P. 10
36) **D. S.**, bytem V., P. 10
37) **Z. F. L.**, bytem D., P. 10

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- 38) F. H., bytem V., P. 10
- 39) M. V., bytem K., P. 10
- 40) L. T., bytem M., P. 10
- 41) O. K., bytem V., P. 10
- 42) R. B., bytem V., P. 10
- 43) M. P., bytem R., P. 10
- 44) M. S., bytem Z., P. 10
- 45) D. S., bytem P., P. 10

o návrhu ze dne 19. 10. 2018 na neplatnost hlasování a neplatnost volby kandidátů do Zastupitelstva městské části Praha 10 konaných dne 5. 10. 2018 a 6. 10. 2018

takto:

- I. Návrh se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah návrhu

1. Navrhovatel se návrhem doručeným soudu dne 19. 10. 2018 domáhal vyslovení neplatnosti voleb do Zastupitelstva městské části Praha 10, které se konaly ve dnech 5. a 6. října 2018 (dále jen „Volby“), *in eventum* neplatnosti hlasování v předmětných volbách, *in eventum* vyslovení neplatnosti volby kandidátů zvolených ve Volbách. Podáním ze dne 30. 10. 2018 pak navrhovatel vzal svůj návrh zpět v části, v níž se domáhal vyslovení neplatnosti voleb, přičemž setrval na návrhu v části, v níž se domáhal neplatnosti hlasování, *in eventum* vyslovení neplatnosti volby kandidátů zvolených ve Volbách.
2. Navrhovatel v návrhu uvedl, že je osobou zapsanou do seznamu ve volebním okrsku, kde byl jako člen zastupitelstva volen, přičemž svůj návrh opíral o § 60 odst. 1 ve spojení s § 60 odst. 4 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „volební zákon“). Konstatoval, že je rovněž kandidátem č. 4 zapsaným na kandidátní listině ANO 2011 pro Volby. Navrhovatel se domníval, že ve volebním okrsku č. 10008, 10085 a 10095 v Praze 10 byly špatně sečteny hlasy způsobem, který byl v rozporu s ustanoveními zákona a který mohl zásadně ovlivnit výsledek hlasování voleb.
3. Podle navrhovatele nebyly započteny všechny platně odevzdané hlasy pro kandidátní listinu ANO 2011, případně byly tyto hlasy připočítány jiným kandidátním listinám. Tento závěr je dle navrhovatele zřejmý z porovnání výsledků týkajících se předmětných okrsků s výsledky voleb do jiných okrsků ve volebním obvodu Prahy 10, resp. s výsledky kandidátní listiny ANO 2011 v celém volebním obvodu Prahy 10. Navrhovatel doplnil, že ve volebním obvodu pro Volby bylo zvoleno 45 členů zastupitelstva. Ve volebních okrscích č. 10008 a 10095 získali kandidáti č. 1 - 44 uvedení na kandidátní listině hnutí ANO 2011 každý z nich v rozmezí 62 – 66 a 44 – 46 hlasů. Pouze kandidát s číslem 45 získal podle navrhovatele 0 hlasů. Stav, kdy poslednímu kandidátovi není přičten žádný hlas, může dle navrhovatele vzniknout jen za předpokladu, že volič zaškrtně celou kandidátní listinu a vedle toho označí jednoho kandidáta z jiné kandidátky. Aby však

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

takový postup zvolilo všech přibližně 65 a 45 voličů právě jen ve dvou okrscích z celkem 109 volebních okrsků, je dle navrhovatele statisticky prakticky nemožné. O chybném započtení hlasů dále dle navrhovatele svědčí i skutečnost, že v okrsku č. 10008 bylo vydáno 347 obálek, tj. maximum možných platných hlasů byl 15 615. Započtených platných hlasů však bylo dle protokolu jen 13 925. Celkem 1 690 hlasů tedy nebylo údajně platných. Obdobný výsledek pak byl dle navrhovatele i v okrsku č. 10095, kde bylo vydáno 260 obálek, tj. 11 700 hlasů, přičemž platných hlasů mělo být jen 10 490.

4. Navrhovatel dále poukázal na výsledky kandidáta č. 2 z kandidátní listiny ANO 2011 ve volebním okrsku č. 10085. Tomuto kandidátovi bylo dle navrhovatele přičteno pouhých 6 hlasů, zatímco ostatní kandidáti této listiny získali 13 – 16 hlasů. Kandidát č. 2 tedy podle navrhovatele získal méně než jednu polovinu toho, co každý další kandidát téže listiny. Taková situace by dle navrhovatele mohla nastat jen v případě, kdy by volič označil křížkem každého kandidáta z kandidátky ANO 2011 s výjimkou kandidáta č. 2, tj. musel by vepsat celkem 44 křížků. To vše by se pak muselo stát nejméně v 7 případech. I taková situace je dle navrhovatele statisticky vyloučena, nadto nenastala-li ani v jednom z dalších 108 volebních okrsků.
5. Z uvedených skutečností dle navrhovatele vyplývá, že politickému hnutí ANO 2011 bylo upřeno nejméně cca. 106 hlasů. Vzhledem k použitému volebnímu systému a celkovému počtu získaných hlasů politickým hnutím ANO 2011 mohl takový počet nezapočtených hlasů podle navrhovatele způsobit, že namísto kandidáta č. 8 politického hnutí ANO 2011 byl mandát člena zastupitelstva potvrzen kandidátovi z jiné kandidátní listiny.
6. Navrhovatel proto žádal soud, aby v řízení zahájeném tímto návrhem přezkoumal počty hlasů odevzdaných pro jednotlivé kandidátní listiny a kandidáty v celém volebním obvodu Prahy 10. Navrhovatel uvedl, že pokud se výše uvedená tvrzení potvrdí, bude zřejmé, že nesprávným sečtením hlasů v rozporu se zákonem nepochybně došlo nejen k ovlivnění výsledků hlasování, ale i k nesprávnému přikázání mandátů.

II. Vyjádření odpůrců

7. Odpůrce 1) ve svém vyjádření k návrhu ze dne 25. 10. 2018 uvedl, že dle ust. § 16 písm. c) volebního zákona sčítá hlasy a vyhotovuje zápis o průběhu a výsledku hlasování okrsková volební komise. Volební zákon v ustanovení § 13 a § 14 nedává obecnímu úřadu žádné úkoly či pravomoci, týkající se zjišťování výsledků hlasování. Odpůrce 1) doplnil, že v souladu s ustanovením § 42 volebního zákona okrsková volební komise po zjištění výsledků hlasování vyhotoví ve dvojím stejnopise zápis o průběhu a výsledku hlasování, jehož přílohou je souhrnný hlasovací lístek, na kterém jsou uvedeny hlasy pro jednotlivé kandidáty. Tento zápis včetně přílohy podepíší všichni členové komise. Jeden stejnopis zápisu o průběhu a výsledku hlasování včetně výsledku hlasování na technickém nosiči předseda okrskové volební komise nebo její pověřený člen předává neprodleně Českému statistickému úřadu (dále jen „ČSÚ“) na pracovišti u úřadu městské části. V případě, že ČSÚ nezjistí žádné chyby (míněno chyby, které odporují logickým vazbám v zápisu), obdrží podle odpůrce 1) předseda okrskové volební komise nebo její pověřený člen písemný doklad ve formě počítačové sestavy osvědčující, že výsledek hlasování byl do dalšího zpracování převzat bezchybně. Podle § 43 odst. 3 volebního zákona vydá ČSÚ pokyn, že okrsková volební komise může své zasedání ukončit. Ta následně zapečetí veškerou volební dokumentaci a předá ji do úschovy obecnímu úřadu, tedy právě odpůrci 1). Popsaným způsobem bylo podle odpůrce 1) postupováno u všech okrsků, v nichž

navrhovatel napadá výsledky hlasování. Je tedy zřejmé, že odpůrce 1) nezasahoval, a ani nemohl zasahovat žádným způsobem do zjišťování výsledků hlasování, tedy do kompetence okrskové volební komise, a to v žádném okrsku na území městské části Praha 10. Odpůrce 1) zdůraznil, že každá volební strana měla dle ust. § 17 odst. 2 volebního zákona možnost delegovat jednoho člena a jednoho náhradníka do každé okrskové volební komise na území městské části Praha 10. Odpůrce v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, sp. zn. Vol 23/2014, a uvedl, že volební strana, za níž navrhovatel ve Volbách kandidoval, nedelegovala na území městské části Prahy 10 svého člena do žádné okrskové volební komise.

8. Odpůrce č. 22 pak ve svém vyjádření k návrhu ze dne 5. 11. 2018 poukázal na jiná řízení vedená zdejším soudem o návrzích na neplatnost Voleb, s tím, že žalobami bylo napadeno celkem 10 volebních okrsků, tedy téměř 10% všech volebních okrsků. Odpůrce přitom žádal soud o kontrolu a přepočítání hlasů ve všech návrhy dotčených okrscích a případné vyhlášení nových voleb.

III. Posouzení návrhu

9. Městský soud v Praze posoudil věc takto.
10. Podle § 90 odst. 1 s. ř. s. platí, že za podmínek stanovených zvláštními zákony se může občan, politická strana nebo nezávislý kandidát anebo sdružení nezávislých kandidátů a sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů návrhem domáhat rozhodnutí soudu o neplatnosti voleb nebo neplatnosti hlasování anebo neplatnosti volby kandidáta. Podle odst. 2, věty první, tohoto ustanovení dále platí, že v řízení o návrhu na neplatnost voleb nebo na neplatnost hlasování jsou účastníky navrhovatel, příslušný volební orgán, politická strana, sdružení nezávislých kandidátů nebo sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů, na jejichž kandidátní listině byl uveden kandidát, jehož volba byla napadena, nebo nezávislý kandidát. Podle věty druhé tohoto ustanovení jsou pak v řízení o návrhu na neplatnost volby kandidáta účastníky navrhovatel, příslušný volební orgán a ten, jehož volba byla napadena.
11. Zvláštním zákonem ve smyslu § 90 odst. 1 s. ř. s., který stanoví podmínky, za nichž se vyjmenovaní navrhovatelé mohou domáhat rozhodnutí soudu o neplatnosti voleb (nebo neplatnosti hlasování, anebo neplatnosti volby kandidáta), se v nyní posuzované věci rozumí volební zákon.
12. Podle § 60 odst. 1 volebního zákona podáním návrhu na neplatnost hlasování, na neplatnost voleb nebo na neplatnost volby kandidáta se může domáhat ochrany u soudu každá osoba zapsaná do seznamu ve volebním okrsku, kde byl člen zastupitelstva obce volen, jakož i každá volební strana, jejíž kandidátní listina byla zaregistrována pro volby do tohoto zastupitelstva. Návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb do zastupitelstev obcí Státní volební komisí.
13. Podle § 60 odst. 2 volebního zákona návrh na neplatnost hlasování může podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledky hlasování.
14. Podle § 60 odst. 3 volebního zákona pak platí, že návrh na neplatnost voleb může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který hrubě ovlivnil výsledky voleb.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

15. Podle § 60 odst. 4 volebního zákona návrh na neplatnost volby kandidáta může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby tohoto kandidáta.
16. Vzhledem k tomu, že návrh byl podán včas a k tomu oprávněnou osobou, a s ohledem na to, že byly dány i další podmínky řízení, Městský soud v Praze návrh meritorně projednal.
17. Podstata námitek navrhovatele spočívá v tvrzení, že výsledky Voleb byly v konkrétních volebních okrscích okrskovými volebními komisemi nesprávně spočteny. Byť navrhovatel svůj návrh formálně označil za návrh „na neplatnost hlasování“, *in eventum* „na neplatnost volby kandidáta“, nezákonnost vlastního průběhu voleb namítána není. Proto soud návrh posoudil podle jeho obsahu ve světle tvrzených skutkových důvodů a s přihlédnutím k principu minimalizace soudních zásahů do vůle voličů vyjádřené hlasováním ve volbách a vyhodnotil jej jako návrh na neplatnost volby kandidátů zvolených do Zastupitelstva městské části Praha 10. Z tohoto důvodu rovněž samostatně nerozhodoval o „částečném zpětvzetí návrhu“ v podání navrhovatele datovaném dne 30. 10. 2018 (viz bod 1 odůvodnění tohoto rozsudku).
18. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že návrh není důvodný.
19. Z judikatury správních soudů a Ústavního soudu vyplývá, že volební proces je založen na jeho neopakovatelnosti. Voliči se vždy rozhodují podle aktuální situace a nálady ve společnosti, jsou ovlivněni volební kampaní, k jejich rozhodování mohou přistupovat rozličné ekonomické a třeba i zahraničněpolitické události, a opakování voleb proto vždy znamená konání voleb nových, za zcela odlišných okolností, než byly ty původní. Neplatí tedy, že konáním nových, případně opakovaných voleb dojde k prověření skutečné vůle voličů, a tedy k odstranění původních pochybností. Tyto nové volby jsou totiž vždy originální a tím, že v nich zvítězí někdo jiný než ve volbách původních, totiž vůbec nemusí být potvrzeno, že původní volby byly vyhodnoceny chybně. Volební soud proto musí být při úvahách o zrušení volebního výsledku velmi zdrženlivý. Ke zrušení by měl přistoupit jen tehdy, dospěl-li by k pevnému přesvědčení, že bez zjištěné nezákonnosti by s největší mírou pravděpodobnosti volby dopadly odlišně (shodně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010 čj. Vol 67/2010 - 47).
20. Volební soudnictví v České republice přitom nezná absolutní vady volebního řízení, tj. takové porušení ustanovení volebního předpisu, které by mělo za následek automatické vyslovení neplatnosti voleb, volby kandidáta nebo hlasování. Všechny možné vady a pochybení je v tomto smyslu třeba považovat za relativní a jejich význam je třeba poměřovat jejich dopadem na výsledky voleb do zastupitelského orgánu jako takového nebo na výsledky volby konkrétního kandidáta, popř. na výsledek hlasování, a to na principu proporcionality. Tento proces je založen na ústavním principu ochrany rozhodnutí, které vzešlo z vůle většiny vyjádřené svobodným rozhodováním a respektujícím práva menšiny (čl. 6 Ústavy České republiky). Úprava ověřování voleb je alternativně založena na předpokladu objektivní příčinné souvislosti mezi volební vadou a složením zastupitelského sboru nebo alespoň možné příčinné souvislosti (princip potenciální kauzality ve volebním soudnictví), pouhá abstraktní možná příčinná souvislost nedostačuje.
21. Soud podotýká, že z čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze dovodit právo zvoleného kandidáta na nerušený výkon funkce po stanovené časové období (srov. nález ÚS ze dne 10. 1. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 30/95), rozhodnutí voličů jako suveréna může tudíž

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

soudní moc změnit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu způsobily nebo mohly prokazatelně způsobit, že by voliči rozhodli jinak a byl by zvolen jiný kandidát (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010 čj. Vol 67/2010 - 47).

22. Na těchto východiscích stojí též ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2004, čj. Vol 6/2004 - 12, č. 354/2004 Sb. NSS) která v obecné rovině definuje tři základní předpoklady pro vyhovění volební stížnosti takto: (i.) nezákonnost, tzn. porušení některých ustanovení volebního zákona, popř. zákonů souvisejících; (ii.) vztah mezi touto nezákonností a zvolením kandidáta, jehož zvolení je napadeno volební stížností a (iii.) zásadní intenzita této protizákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat volbu předmětného kandidáta. Jinak řečeno, tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možno se důvodně domnívat, že pokud by k protizákonnému jednání nedošlo, nebyl by určitý kandidát zřejmě vůbec zvolen. Zjednodušeně řečeno tedy tato intenzita způsobuje „zatemnění“ volebních výsledků, tzn. jejich zásadní zpochybnění. Obdobné zásady pak lze uplatnit i na případ tvrzené neplatnosti hlasování či voleb.
23. Jak konstatoval Ústavní soud ČR v nálezu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04, lid je zdrojem veškeré státní moci a mimo jiné se v této roli podílí na jejím ustavování cestou svobodných a demokratických voleb. Tomu tedy odpovídá i zákonná úprava volebního soudnictví a ověřování voleb. Pro procesní úpravu volebního soudnictví a postup v takovém řízení z toho plyne vyvratitelná domněnka, že volební výsledek odpovídá vůli voličů. Předložit důkazy k jejímu vyvrácení je povinností toho, kdo volební pochybení namítá.
24. Platí přitom, že při přezkumu výsledků voleb soud vychází z presumpce správnosti závěrů jednotlivých okrskových volebních komisí, nebyl-li v konkrétním případě prokázán opak (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2006, čj. Vol 82/2006 - 51 nebo ze dne 23. 11. 2010, čj. Vol 67/2010 - 47). Zároveň ale Nejvyšší správní soud připustil, že striktní požadavek na předložení relevantních důkazů navrhovatelem by mohl být při přezkumu voleb překážkou přístupu k soudu, a to zvláště v případě jednotlivých občanů, kteří nejsou účastníky sčítání hlasů volebními komisemi. Aby však soud sám přistoupil k přepočtu hlasů či přezkoumávání správnosti jejich posouzení pouze na základě důkazně nepodložené volební stížnosti, musela by jej k tomu v konkrétním případě přimět zvláště významná indicie, která by byla způsobilá vyvolat pochybnosti o správnosti vyhlášeného výsledku voleb (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2006, čj. Vol 82/2006 - 51).
25. Funkce soudu v rámci soudního přezkumu voleb nemůže být vykládána tak široce, že v konečném důsledku by jeho práce měla nahrazovat či jaksi doplňovat činnost volebních orgánů, dokonce až ve smyslu přepočítávání všech hlasovacích lístků na základě pouhé spekulativně formulované námítky (srov. naposledy citované usnesení Nejvyššího správního soudu).
26. Soud připomíná, že navrhovatel se domáhal přezkumu oficiálně vyhlášeného výsledku voleb z důvodu podezření z nesprávného sečtení hlasů ve volebních okrscích č. 10008, č. 10095 a č. 10085. Soud se proto zaměřil na posouzení, zda navrhovatel předložil alespoň „zvláště významnou indicii“ ve smyslu citované judikatury Nejvyššího správního soudu,

kteřá by odůvodňovala jeho požadavek na přepočít hlasů v dotčených volebních okrscích soudem.

27. Takové indicie by dle obsahu návrhu měly být dovozeny z těchto skutečností:
- (i.) ve volebních okrscích č. 10008 a 10095 nezískal kandidát zařazený na místě č. 45 kandidátní listiny volební strany ANO 2011 žádný hlas, přestože kandidáti na 1. – 44. místě získali každý 62 – 66, resp. 44 – 46 hlasů;
 - (ii.) kandidát uvedený na č. 2 kandidátní listiny volební strany ANO 2011 obdržel ve volebním okrsku č. 10085 pouze 6 hlasů, když ostatní kandidáti na dané kandidátní listině obdrželi 13 – 16 hlasů.
28. Lze shrnout, že dle obsahu návrhu by zvláště významné indicie měly být dovozeny z toho, že ve dvou volebních okrscích nezískal kandidát volební strany ANO 2011 uvedený na posledním místě kandidátní listiny žádný hlas, resp. z toho, že jiný kandidát téže volební strany v jiném okrsku získal markantně nižší počet hlasů, než všichni ostatní kandidáti uvedené volební strany.
29. Městský soud v Praze dospěl z níže uvedených důvodů k závěru, že tyto skutečnosti „zvláště významnou indicii“ odůvodňující navrhovatelův požadavek na přepočít volebních výsledků nepředstavují.
30. Soud především zdůrazňuje význam úlohy okrskových volebních komisí, které v souladu s volebním zákonem dohlíží na průběh voleb a zjišťují jejich výsledky (§ 16 volebního zákona). Okrskové volební komise tak hrají mezi jednotlivými volebními orgány ve volebním procesu klíčovou roli. S ohledem na shora připomenuté závěry Ústavního soudu vyjádřené v nález ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04, č. 140/2005 Sb., platí i pro hodnocení práce členů okrskových volebních komisí, kteří jsou vázáni složeným slibem, vyvatitelná domněnka, že volební výsledek odpovídá vůli voličů, přičemž je povinností a současně oprávněním toho, kdo volební pochybení namítá, předložit důkazy k jejímu vyvrácení.
31. Soud přitom považuje za klíčové, že kterýkoliv kandidující subjekt je dle volebního zákona oprávněn delegovat svého člena a náhradníka do všech okrskových komisí v okrscích, ve kterých se do příslušného zastupitelstva volí (§ 17 odst. 2 věta první volebního zákona). Je proto primárně věcí samotných volebních aktérů, nacházejících se v prostředí svobodné politické soutěže, aby vzájemně kontrolovali dodržování stanovených pravidel. Součástí této kontroly je samozřejmě, ovšem pouze jako *ultima ratio*, také volební soud. Ten by měl do volebního procesu zasáhnout pouze výjimečně, a to pokud se ostatní prostředky kontroly ukázaly jako neúčinné, nebo nelze spravedlivě požadovat jejich vyčerpání a současně existují konkrétní skutečnosti naznačující porušení těchto pravidel způsobem, který mohl ovlivnit výsledek voleb (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, čj. Vol 67/2010 - 47). Členové volební komise se podílejí také na sčítání konečného výsledku voleb a posuzování platnosti hlasovacích lístků, přičemž právě skutečnost, že jsou delegováni různými politickými subjekty, má zaručit jejich vzájemnou kontrolu.
32. Pokud by členové okrskové volební komise měli jakékoliv pochyby o správnosti postupu jiných členů komise, lze důvodně očekávat, že by tyto výhrady uplatnili např. formou odepření podpisu zápisu o průběhu a výsledku hlasování s uvedením důvodů tohoto odepření (§ 42 odst. 1 volebního zákona). Taková skutečnost by pak ve spojení s jinými

jistě mohla odůvodňovat požadavek, aby soud přezkoumal postup okrskové volební komise z hlediska případného porušení zákona (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2006, čj. Vol 82/2006 - 51; shodně rovněž např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2014, čj. 3 A 137/2014 - 22).

33. V nyní posuzované věci je přitom navrhovatel ve Volbách zvoleným kandidátem volební strany ANO 2011, která, jak vyplynulo z vyjádření odpůrce 1), do okrskových volebních komisí v okrscích č. 10008, 10095 a 10085 své členy nedelegovala a nevyužila tedy efektivně jejího práva vyplývajícího z § 17 odst. 2 volebního zákona.
34. Soud ze spisové dokumentace předložené odpůrcem, především pak ze zápisů o průběhu a výsledku hlasování ve volebních okrscích č. 10008, 10095 a 10085, neshledal, že by některý z členů okrskových volebních komisí vznesl výhrady k průběhu voleb, ke sčítání hlasů nebo k ověřování jejich platnosti. Soud rovněž nezjistil, že by některý z členů okrskových volebních komisí v předmětných okrscích odepřel zápis o průběhu a výsledku hlasování podepsat.
35. Za situace, kdy tedy volební strana, za níž byl navrhovatel ve volbách zvolen do Zastupitelstva městské části Prahy 10, nekonsumovala své právo zaručené jí § 17 odst. 2 volebního zákona, a kdy soud současně nezjistil, že by některý z členů okrskových volebních komisí v návrhem dotčených okrscích odepřel zápis o průběhu a výsledku hlasování podepsat, tedy soud nemohl s ohledem na shora popsané závěry shledat důvodným požadavek přepočítání všech hlasů voličů v uvedených okrscích, tím méně v celém volebním obvodu.
36. Soud s odkazem na výše uvedené závěry k úloze okrskových volebních komisí konstatuje, že přestože dílčí chyby při sčítání hlasů jistě nelze ani v nyní řešené věci zcela vyloučit, byl celý proces hlasování a sčítání hlasů s ohledem na počet členů okrskové volební komise, jejichž úkolem bylo navzájem se kontrolovat, a na způsob jejich delegování, kdy každá z volebních stran včetně volební strany, za níž byl navrhovatel ve Volbách zvolen, měla možnost delegovat svého zástupce, podle soudu nastaven tak, aby nebezpečí pochybení bylo minimalizováno. Nevyužití zákonného oprávnění volební strany ANO 2011 je přitom podle soudu třeba přičíst k tíži rovněž navrhovateli, neboť není možné ohlédnout od toho, že navrhovatel byl aktivním aktérem Voleb za jednu z úspěšných volebních stran, a k jím podanému návrhu tak nelze přistupovat jako k „pouhému“ návrhu osoby zapsané v seznamu voličů. Jak bylo zdůrazněno výše, je totiž primárně věcí samotných volebních aktérů, nacházejících se v prostředí svobodné politické soutěže, aby vzájemně kontrolovali dodržování stanovených pravidel.
37. Lze shrnout, že i v nyní posuzované věci tedy bylo plně v dispozici volební strany, za níž byl navrhovatel ve Volbách zvolen, aby využila svá práva, jež jí volební zákon ve věci kontroly volebního procesu zaručuje. Volební strana ANO 2011 tak však ani v jednom případě neučinila. Za situace, kdy jiní členové okrskových volebních komisí v předmětných okrscích nevznegli žádné pochybnosti o korektnosti sčítání a neuplatnili proti výsledkům žádné výhrady např. formou odepření podpisu zápisu o průběhu a výsledku hlasování ve smyslu § 42 odst. 1 volebního zákona, a kdy ani navrhovatel sám ke svým tvrzením nepředložil ani neoznačil žádné důkazy k vyvrácení předpokladu správnosti volebních výsledků (např. prohlášení voličů), nemohly navrhovatelem předestřené skutečnosti bez dalšího samy o sobě založit povinnost volebního soudu

přezkoumat výsledek voleb, resp. přepočítat všechny hlasovací lístky v uvedených okrscích na základě spekulativně vznesených námitek.

38. K tvrzením navrhovatele týkajícím se okrsků č. 10008 a 10095 soud nad rámec výše uvedeného podotýká, že navrhovateli nelze přisvědčit, že by bylo bez dalšího vyloučené, aby osoba kandidující za volební stranu ANO 2011 na posledním místě kandidátní listiny nezískala ve Volbách žádný hlas. Jak sám navrhovatel připouští, takový volební výsledek by mohl odpovídat situaci, kdy všichni voliči, kteří v uvedených okrscích volili volební stranu ANO 2011, současně vedle označení celé kandidátní listiny označili jednoho kandidáta z kandidátní listiny jiné volební strany. Jakkoli se takový výsledek ve dvou ze 109 okrsků může jevit jako relativně nepravděpodobný, což soud nezpochybňuje, nelze jej jako *a priori* nemožný vyloučit.
39. Pokud pak navrhovatel v tomto směru konkretizoval, že o chybném započtení hlasů svědčí vysoký počet neplatných hlasů v okrscích č. 10008 a 10095, soud podotýká, že Nejvyšší správní soud sice v minulosti vyslovil, že onou „*indicií způsobitou vyvolat pochybnosti o správnosti vyhlášeného výsledku voleb by při těsném volebním výsledku mohl být vysoký počet odevzdaných hlasů označených za neplatné v jednom či několika volebních okrscích*“ (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2006, čj. Vol 82/2006 - 51, ze dne 23. 11. 2010, čj. Vol 67/2010 - 47, nebo ze dne 22. 10. 2014, čj. Vol 18/2014 - 46); dlužno však zdůraznit, že Nejvyšší správní soud citovaný závěr učinil ve vztahu k volbám do Parlamentu České republiky, v nichž – ať už se jedná o volby do Poslanecké sněmovny nebo volby do Senátu – volič disponuje právě jen jedním hlasem, a pokud s ním nenaloží zákonem předpokládaným způsobem, jedná se o hlas neplatný.
40. Ve volbách do zastupitelstev obcí má však volič tolik hlasů, kolik se volí členů zastupitelstva a je jen na něm, zda využije všechny hlasy (tj. 45 hlasů v případě městské části Praha 10) nebo třeba jen jediný. To znamená, že je třeba diferencovat mezi nevyužitým hlasem a neplatným hlasem (lépe vyjádřeno neplatným hlasovacím lístkem) ve smyslu § 41 volebního zákona.
41. Vzhledem k široké škále možností postupu voliče v komunálních volbách (zde 1 – 45 hlasů) lze za zvlášť významnou indicii pokládat množství nevyužitých hlasů jen v extrémních případech. Navrhovatel ovšem netvrdí ani nijak blíže nespecifikuje, že by množství nevyužitých hlasů v některém z uvedených okrsků dosahovalo extrémně vysokých hodnot (např. více než polovinu apod.) a takovéto intenzivní nesrovnalosti v okrscích č. 10008 a 10095 neshledal ani soud.
42. Soud konečně nemohl přehlédnout, že by ani takové pochybení při zjišťování počtu hlasů, v jehož důsledku by bylo volební straně ANO 2011 podle navrhovatele upřeno cca 106 hlasů, nemohlo na volebním výsledku ničeho změnit. I pokud by totiž osoba zařazená na kandidátní listině volební strany ANO 2011 na posledním místě v uvedených okrscích skutečně získala navrhovatelem zmiňovaných cca 106 hlasů, takové z pohledu celkových výsledků marginální navýšení hlasů by volební výsledek ve Volbách s ohledem na pravidla upravená v § 45 zákona nijak zásadně neovlivnilo. S ohledem na výše uvedená judikatorní východiska pak soud nemohl z právě vyložených důvodů považovat předmětný okruh tvrzení navrhovatele za zvlášť významnou indicii, jež by měla vyústit v přepočítání hlasů v daných okrscích, neboť ani v případě, kdy by bylo takové pochybení okrskové volební komise prokázáno, by se nejednalo o nedostatek natolik zásadní, aby způsobil zatemnění volebních výsledků.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

43. Pokud pak jde o tvrzení navrhovatele k okrsku č. 10085, ani zde soud nemohl vejít na námitky navrhovatele, podle nichž by bylo vyloučeno, aby kandidát uvedený na č. 2 kandidátní listiny volební strany ANO 2011 získal 6 hlasů, přičemž ostatní kandidáti téže volební strany získali v daném okrsku 13 – 16 hlasů. Soud na rozdíl od navrhovatele nepovažuje za vyloučenou možnost, na kterou sám navrhovatel v návrhu upozornil, totiž že nejméně 7 voličů volební strany ANO 2011 úmyslně volilo v daném okrsku takovým způsobem, aby uvedený kandidát předmětné volební strany dosáhl co nejnižšího počtu hlasů. Soud v tomto směru nemohl opomenout, že dotyčná osoba byla v nedávném období objektem zájmů sdělovacích prostředků, které o jejích veřejně-politických a podnikatelských aktivitách kriticky informovaly. Nelze proto vyloučit, že několik voličů v daném okrsku, a to např. i po předchozí domluvě, zvolilo v daném směru v rámci hlasování ve Volbách shodný postup s cílem minimalizovat volební výsledek tohoto kandidáta. I v tomto případě přitom s ohledem na výše uvedené platí, že i kdyby se snad okrsková volební komise dopustila pochybení při sčítání hlasů v navrhovatelem tvrzeném směru, nejednalo by se o nedostatek natolik zásadní, aby byl způsobilý zatemnit volební výsledek.
44. Soud tak uzavírá, že v nyní posuzované věci žádnou „zvlášť významnou indicii“, způsobilou vyvolat pochybnosti o správnosti vyhlášeného výsledku voleb, neshledal a porušení volebního zákona ve volbách do Zastupitelstva městské části Praha 10 konaných dne 5. 10. 2018 a 6. 10. 2018 nezjistil. Tím nemohl být splněn ani druhý a třetí předpoklad pro vyhovění volební stížnosti, a sice existence příčinného vztahu mezi protizákonností a volebními výsledky, respektive zásadní intenzita, která by vedla k závěru o zpochybnění výsledku voleb.
45. O návrhu soud rozhodl v zákonem stanovené lhůtě bez nařízení jednání ve smyslu § 90 odst. 1 s. ř. s.
46. Podle ust. § 93 odst. 4 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.).

V Praze dne 6. listopadu 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.